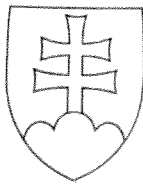

UU104019570SK

Úrad jadrového dozoru SR Podateľňa Bratislava	
Došlo:	06. 07. 2015
Evidenčné číslo:	4264/2015
Číslo spisu:	244-2015
Prílohy:	-0- Číslo útvaru: 230

KRAJSKÝ SÚD V BRATISLAVE	
Došlo:	22-06-2015
O.....hod.	min.krát
.....príloh	rubrik

ROZSUDOK

V MENE SLOVENSKEJ REPUBLIKY

Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte zloženom z predsedu senátu JUDr. Jozefa Milučkého a zo sudcov JUDr. Ivana Rumanu a JUDr. Gabriely Gerdovej v právnej veci žalobcu: **Greenpeace Slovensko, občianske združenie**, Námestie SNP 35, Bratislava, právne zastúpený: *Mgr. Kristína Babiaková, advokátka, Radničné námestie 9, Pezinok*, proti žalovanému: **Úrad jadrového dozoru Slovenskej republiky**, Bajkalská 27, P.O.Box 24, Bratislava, o preskúmanie zákonnosti rozhodnutia žalovaného č. 39/2010 zo dňa 01. februára 2010, konajúc o odvolaní žalobcu proti rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/142/2010-212 zo dňa 14. mája 2013, takto

rozhodol:

Toto rozhodnutie je právoplatné
dňom 26.07.2015

Krajský súd v Bratislave
dňa 10.07.2015

Najvyšší súd Slovenskej republiky rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/142/2010-212 zo dňa 14. mája 2013 **potvrdzuje**.

Žalobcovi náhradu trov odvolacieho konania **nepriznáva**.

Odôvodnenie

I.

Napadnutým rozsudkom Krajský súd v Bratislave podľa § 250j ods. 2 písm. a/, e/ Občianskeho súdneho poriadku (ďalej len „O.s.p.“) zrušil rozhodnutie žalovaného č. 39/2010 zo dňa 01.02.2010. Týmto rozhodnutím bol zamietnutý rozklad žalobcu a bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie Úradu jadrového dozoru Slovenskej republiky č. 325/2009 zo dňa 14.12.2009. Týmto prvostupňovým rozhodnutím správny orgán nevyhovel žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií, konkrétne o sprístupnenie dokumentu *Predbežná bezpečnostná*

správa JE Mochovce 3. a 4. blok (ďalej len „Predbežná bezpečnostná správa“ alebo „požadovaný materiál“).

Krajský súd v odôvodnení uviedol, že žalovaný sa v napadnutom rozhodnutí s materiálnymi podmienkami (požiadavka, aby obmedzenie slúžilo na ochranu práv a slobôd iných alebo sa ním musí chrániť bezpečnosť štátu, verejný poriadok, verejné zdravie alebo mravnosť; podmienka nevyhnutnosti prijatia obmedzenia) obmedzenia práva na informácie nijako nevysporiadal, aplikujúc najširší možný výklad § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. o slobodnom prístupe k informáciám a o zmene a doplnení niektorých zákonov (zákon o slobode informácií) v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 211/2000 Z.z.“), resp. slovného spojenia „týka sa výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci“ s tým, nielenže sa nevenoval prítomnosti ústavou stanoveného záujmu a nevyhnutnosti prijatia obmedzenia v danom prípade, ale takisto ani nezdôvodnil, prečo nevyužil menej reštriktívnu možnosť obmedzenia sprístupnenia informácie. Napadnuté administratívne rozhodnutia tak krajský súd považoval za vydané na základe nesprávneho právneho posúdenia a zároveň nepreskúmateľné pre nedostatok dôkazov. Následné tvrdenia žalovaného v súvislosti s aplikáciou Medzinárodného dohovoru o potláčaní činov jadrového terorizmu a Dohovoru o fyzickej ochrane jadrových materiálov a iné súd prvého stupňa nemohol brať do úvahy, keďže napadnuté administratívne rozhodnutia takúto argumentáciu neobsahovali. Povinnosťou správneho orgánu v ďalšom konaní bude opätovne posúdiť žalobcovu žiadosť o sprístupnenie informácie, rozhodnúť a svoje rozhodnutia riadne odôvodniť. Žalovaný v ďalšom konaní podá ústavný a eurokonformný výklad ustanovení zákona č. 211/2000 Z.z., pričom bude aplikovať aj ustanovenia Aarhuského dohovoru, predovšetkým nezamietne žiadosť o informáciu z dôvodu, ktorý by prekračoval medze čl. 4 ods. 4 Dohovoru o prístupe k informáciám, účasti verejnosti na rozhodovacom procese a prístupe k spravodlivosti v záležitostiach životného prostredia (**Aarhuský dohovor**, Oznámenie MZV SR č. 43/2006 Z.z.), ďalej len „Aarhuský dohovor“. Rovnako bude povinnosťou správneho orgánu v prípade, že rozhodne o nesprístupnení časti informácie, oddeliť túto časť od iných jej častí a tieto žalobcovi sprístupniť, čo vyplýva jednak z ustanovenia čl. 4 ods. 6 Aarhuského dohovoru, resp. čl. 4 ods. 4 Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES ako aj z ústavného princípu neobmedzovania práva nad nevyhnutnú mieru.

II.

Proti rozsudku krajského súdu podal žalovaný včas odvolanie. Žiadal, aby odvolací súd napadnutý rozsudok Krajského súdu v Bratislave zmenil a žalobu zamietol, prípadne aby napadnutý rozsudok krajského súdu zrušil a vec mu vrátil na ďalšie konanie. V dôvodoch odvolania poukázal na to, že v rozsudku zo dňa 25.10.2011 sa ten istý senát stotožnil s právnym názorom žalovaného v tom, že žalovaný mal Predbežnú bezpečnostnú správu z dôvodu podľa § 4 ods. 2 písm. f/ bod 2 zákona č. 541/2004 Z.z. o mierovom využívaní jadrovej energie (atómový zákon) a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 541/2004 Z.z.“), čo spadá pod štátny dozor, ktorý žalovaný vykonáva a v danom prípade nie je možné aplikovať na poskytnutie informácie čl. 2 bod 3 a čl. 6 bod 6 Aarhuského dohovoru. Pričom v napadnutom rozsudku zo dňa 14.05.2013 ten istý senát vyjadril, že napadnuté rozhodnutie je nepreskúmateľné pre nezrozumiteľnosť a pre nedostatok dôvodov. Podľa názoru žalovaného neboli doručené žiadne také nové argumenty a dôkazy, ktoré by vytvárali priestor na úplne protichodné rozhodnutie súdu v porovnaní s rokom 2011.

Žalovaný ďalej uviedol, že Predbežná bezpečnostná správa je dokument, ktorý sám osebe nie je predmetom činnosti žalovaného. Žalovaný nikdy neobmedzoval prístup k dokumentom, ktoré preukazujú jeho vlastnú činnosť.

V súvislosti s čl. 45 Ústavy Slovenskej republiky (ďalej len „Ústava“) žalovaný uviedol, že má ísť o informáciu o stave, ktorý je a nie o takom, ktorý by čisto teoreticky mohol nastať, lebo o budúcom stave nie je možné podať informáciu, nakoľko takáto informácia nie je v danom čase nikomu zrejímá. Predbežná bezpečnostná správa nemôže byť informáciou o životnom prostredí tak, ako to tvrdí žalobca. Žalovaný nevykonáva dozor nad energetickým priemyslom, ale v zmysle všeobecne záväzného právneho predpisu vykonáva dozor nad jadrovou bezpečnosťou jadrových zariadení.

Pokiaľ žalobca odvodzuje svoje práva z Aarhuského dohovoru, žalovaný v tejto súvislosti uviedol, že táto medzinárodná zmluva nie je spôsobilá mať v slovenskom právnom poriadku priame účinky, a to ani ako prameň práva Európskej únie, ani ako prameň medzinárodného práva verejného. V zmysle ustálenej judikatúry Súdneho dvora Európskej únie vyplýva, že ustanovenie zmluvy, ktorú Rada v mene Európskeho spoločenstva uzatvorila, má úplný (horizontálny i vertikálny) priamy účinok iba ak vzhľadom na znenie, predmet a povahu zmluvy obsahuje jasné a presné právo alebo povinnosť a je nepodmienená, t.j. nevyžaduje si prijatie ďalšieho aktu na jeho vykonanie. Aarhuský dohovor nemá priamy účinok ani ako prameň medzinárodného práva verejného. V tejto súvislosti žalovaný poukázal na rozsudok Najvyššieho správneho súdu Českej republiky sp. zn. 9Ao/1/2008 zo dňa 18.09.2008, z ktorého vyplýva, že z Aarhuského dohovoru nemožno vyvodiť práva a povinnosti vnútroštátnych subjektov, bez toho aby boli potrebné iné vnútroštátne opatrenia. Tento dohovor tak nepredstavuje priamo použiteľnú medzinárodnú zmluvu. K rovnakému záveru dospel aj Ústavný súd Českej republiky v uznesení sp. zn. I. ÚS 2660/08 zo dňa 02.09.2010.

Podľa platného právneho stavu v čase správneho konania o nesprístupnení požadovaného materiálu § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. ustanovoval, že povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy. V poznámke pod čiarou je explicitne uvedený zákon č. 541/2004 Z.z. Podľa nového právneho stavu, ktorý nadobudol účinnosť 01.11.2011 – novela zákona č. 541/2004 Z.z. - § 3 ods. 14 obsahuje definíciu citlivej informácie a zákaz jej zverejňovania podľa zákona č. 211/2000 Z.z. V tejto súvislosti poukázal aj na § 3 ods. 15 zákona č. 541/2004 Z.z. a § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z.z.

V súvislosti s nemožnosťou zaoberať sa tvrdeniami žalovaného ohľadom aplikácie Medzinárodného dohovoru o potláčaní činov jadrového terorizmu a Dohovoru o fyzickej ochrane jadrových materiálov, keďže neboli súčasťou napadnutých administratívnych rozhodnutí žalovaný uviedol, že nič dodatočne nepredkladal, keďže medzinárodné dohovory a rozsudky súdov sú všeobecne známe a ide o objektívne skutočnosti, ktoré existovali tak v čase vydania rozhodnutí o nesprístupnení požadovaného materiálu, ako aj v čase súdneho pojednávania. Odkazom na medzinárodné dohovory a rozhodnutia súdov nedopĺňal svoje vydané rozhodnutie, ale len objektívne známe skutočnosti použil na podporu svojej argumentácie v súdnom spore. Žalovaný ďalej uviedol, že z odôvodnenia rozsudku mu nie je zrejímý ďalší postup ohľadom aplikácie Aarhuského dohovoru a Smernice Európskeho parlamentu a Rady č. 2003/4/ES.

Záverom žalovaný uviedol, že podľa jeho názoru je rozsudok súdu prvého stupňa nedostatočne odôvodnený, nedostatočne sa vysporiadal s argumentáciu žalovaného, že Predbežná bezpečnostná správa Mochoviec 3, 4 je informáciou o životnom prostredí a konkrétne o emisiách. Predbežná bezpečnostná správa podľa § 8 vyhlášky Úradu jadrového dozoru Slovenskej republiky č. 58/2006 Z.z. ktorou sa ustanovujú podrobnosti o rozsahu, obsahu a spôsobe vyhotovovania dokumentácie jadrových zariadení potrebnej k jednotlivým rozhodnutiam obsahuje nasledovné:

- a) analytické a experimentálne dôkazy, že požiadavky na jadrovú bezpečnosť určené zadávacou bezpečnostnou správou boli v projektovej dokumentácii dodržané,
- b) požiadavky na kvalitu projektovaného jadrového zariadenia obsahujúce návrh kvantifikácie parametrov jadrovej bezpečnosti, spoľahlivosti a životnosti,
- c) predbežný program kontroly vybraných zariadení,
- d) upresnenie informácií uvedených v zadávacej bezpečnostnej správe a odôvodnenie odchýlok od pôvodného návrhu jadrového zariadenia,
- e) pri jadrovom zariadení s jadrovým reaktorom návrh metodiky pravdepodobnostného hodnotenia bezpečnosti a jeho odôvodnenie vrátane predbežných výsledkov hodnotenia,
- f) celkové predbežné vyhodnotenie bezpečnosti projektu jadrového zariadenia overené nezávislou organizáciou.

Podľa názoru žalovaného sa súd prvého stupňa nevysporiadal s jeho argumentáciou, že Predbežná bezpečnostná správa, ktorú požadoval žalobca nie je informáciou o životnom prostredí, a teda nie je možné aplikovať Aarhuský dohovor. Žalovaný nevidí príčinnú súvislosť medzi informáciou o životnom prostredí a Predbežnou bezpečnostnou správou a ani súd prvého stupňa sa s touto argumentáciou nevysporiadal. Žalobca má podľa Aarhuského dohovoru právo len na informácie o životnom prostredí. Predbežná bezpečnostná správa bola súčasťou licenčného procesu pri pokračovaní výstavby JE Mochovce 3. a 4. blok. Avšak v oblasti sprístupňovania konkrétnej licenčnej dokumentácie k jadrovým zariadeniam takýto právny predpis Európskej únie neexistuje a rovnako neexistuje žiadny právne záväzný predpis Európskej únie v oblasti harmonizovaného a už vôbec nie unifikovaného licenčného (povoľovacieho) procesu k jadrovým zariadeniam. Neexistuje žiaden právne záväzný dokument Európskej únie, ktorý by záväzným spôsobom upravoval spôsob, lehoty, formu, obsah a požadovanú dokumentáciu a výsledok povoľovaného procesu k jadrovým zariadeniam. Takisto je čisto vnútroštátnou úpravou, že takýto dokument vyžaduje Úrad jadrového dozoru SR, ale nie je možné ho subsumovať pod dohovor medzinárodného práva verejného.

Žalovaný považuje rozsudok súdu prvého stupňa za nevykonateľný, nakoľko na nové konanie ho vracia žalovanému v júni 2013 za nasledovného právneho stavu:

- a) § 3 ods. 14 a 15 zákona č. 541/2004 Z.z.
- b) § 11 ods. 1 písm. h/ zákona č. 211/2000 Z.z.
- c) § 2 písm. a/ a § 12 ods. 3 zákona č. 45/2011 Z.z. o kritickej infraštruktúre
- d) čl. 7 ods. 1 písm. a/ Medzinárodného dohovoru o potláčaní činov jadrového terorizmu
- e) čl. 2 a čl. 2a Dohovoru o fyzickej ochrane jadrových materiálov v znení dodatku.

Ani v novom konaní nemôže byť dosiahnutý iný stav, aký bol dosiahnutý v pôvodnom konaní.

III.

Žalobca vo vyjadrení k odvolaniu žalovaného navrhol, aby odvolací súd napadnutý rozsudok krajského súdu potvrdil. V dôvodoch uviedol, že z predpisov Európskej únie možno jednoznačne vyčítať, čo možno zahrnúť pod pojem informácie o životnom prostredí. Poukázal na čl. 2 bod 3 Aarhuského dohovoru, pričom jeho znenie bolo prebrané aj do § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 205/2004 Z.z. o zhromažďovaní, uchovávaní a šírení informácií o životnom prostredí a o zmene a doplnení niektorých zákonov v znení neskorších predpisov (ďalej len „zákon č. 205/2004 Z.z.“). Z toho dôvodu pri definícii „informácie o životnom prostredí“, ktorá je v tomto konaní kľúčová, nie je už potrebné aplikovať Aarhuský dohovor. Existencia jeho priameho či nepriameho účinku teda nemusí byť predmetom tohto konania. Ďalej poukázal na ods. 10 Preambuly Smernice Európskeho parlamentu a Rady 2003/4/ES o prístupe verejnosti k informáciám o životnom prostredí (ďalej len „Smernica 2003/4/ES“), ako aj na čl. 2 ods. 1 písm. c/, f/ predmetnej smernice. Požadovaný materiál tak jasne obsahuje informácie definované Aarhuským dohovorom, Smernicou 2003/4/ES a zákonom č. 205/2004 Z.z. Časť požadovaného materiálu má obsahovať informácie o emisiách, ktoré jadrová elektráreň produkuje, ďalšia časť by mala popisovať aké rádiologické emisie budú vznikať pri nakladaní s odpadmi. Požadovaný materiál je tak informáciou o životnom prostredí a tiež podľa názoru žalobcu bolo preukázané, že Aarhuský dohovor sa vzťahuje aj na konania podľa zákona č. 541/2004 Z.z. Žalobca tiež uviedol, že ani Aarhuský dohovor ani predmetná smernica nezakladajú prístup verejnosti ku všetkým informáciám neobmedzene. V tejto súvislosti poukázal na čl. 4 ods. 4, 6 Aarhuského dohovoru a čl. 4 ods. 2 Smernice 2003/4/ES. Uvedené právne predpisy zakotvujú princíp, že možno utajiť iba konkrétne informácie, ktorých zverejnenie by naozaj mohlo ohroziť stanovené záujmy, ale zostávajúce informácie sa verejnosti musia poskytnúť (rozsudky Súdneho dvora Európskej únie Hautala v. Council T-14/98 [1999] ECR II-2489; JT Corporation v. Commission T-123/99 [2000] ECR II-3269). Smernica 2003/4/ES v čl. 4 ods. 2 výslovne stanovuje, že členské štáty Európskej únie nesmú umožniť zamietnutie žiadosti, keď sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.

Pre priamy účinok smerníc tiež platí, že ak nie je nejaká jej časť transponovaná do právneho poriadku členského štátu, táto časť má priamy účinok, ak obsahuje jasné a presné právo alebo povinnosť a ustanovenie je nepodmienené, t.j. jeho vykonanie alebo vyvolanie právnych účinkov si nevyžadujú prijatie ďalšieho aktu. Ustanovenie čl. 4 ods. 2 Smernice 2003/4/ES má takúto povahu, teda priamy účinok. Ide o ustanovenie, ktoré nebolo do slovenského právneho poriadku transponované, pričom zároveň jasne stanovuje, v akých prípadoch nie je možné zamietnuť sprístupnenie informácie o životnom prostredí – ak sa týka emisií. Na posudzovanie sprístupnenia alebo nesprístupnenia požadovaného materiálu sa mala teda aplikovať Smernica 2003/4/ES prednostne pred vnútroštátnym právom Slovenskej republiky. Zároveň tým, že žalovaný sa rozhodol pre paušálne utajenie celej požadovanej bezpečnostnej správy, potvrdil aj nesprístupnenie informácií, ktoré sa týkajú emisií. Z požadovaného materiálu mali byť vyňaté a nesprístupnené iba tie časti dokumentu, ktoré splňajú podmienky obmedzenia sprístupnenia.

Na záver žalobca uviedol, že žalovaný nesprávne právne posúdil vec, keď odmietol sprístupniť požadovanú informáciu z dôvodu aplikácie § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. Správny orgán ako orgán verejnej moci je tiež povinný vykladať právne normy v prospech základných práv a slobôd. Z ústavne súladného výkladu ustanovenia § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. vyplýva, že by bolo v rozpore s ústavou pod

pojem „výkon dozoru“ subsumovať aj informácie, ktoré sú alebo boli predmetom dozoru a z toho dôvodu mala byť požadovaná bezpečnostná správa žalobcovi sprístupnená.

IV.

Dňa 18.12.2014 bolo zo strany žalovaného najvyššiemu súdu doručené rozhodnutie č. 291/2014 a návrh na zastavenie konania. Uviedol, že rozsudkom Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/142/2010-212 zo dňa 14.05.2012 bolo zrušené rozhodnutie žalovaného č. 39/2010 zo dňa 01.02.2010, ktorým žalovaný zamietol rozklad podaný žalobcom voči rozhodnutiu žalovaného č. 325/2009 zo dňa 14.12.2009. Voči tomuto rozsudku sa žalovaný odvolal. Predmetom samotného sporu medzi žalovaným a žalobcom bolo nesprístupnenie požadovaného materiálu. V súvislosti s realizáciou stavby JE Mochovce 3. a 4. blok boli žalovaný a žalobca účastníkmi aj ďalších sporov. Jedným z nich bolo konanie vo veci rozhodnutia žalovaného č. 246/2008 o povolení zmeny stavby pred dokončením, kde sa žalobca domáhal účasti v konaní. Najvyšší súd rozsudkom sp. zn. 5SŽp/21/2012 zo dňa 27.06.2013 uložil žalovanému povinnosť vec opätovne prejednať a rozhodnúť o nej za účasti žalobcu, zaoberať sa všetkými námietkami účastníkov správneho konania a rozhodnúť tak, aby konanie a rozhodnutie zodpovedalo ustanoveniam § 3, § 4 a § 47 Správneho poriadku a podrobne zdôvodniť stanovisko k vzneseným námietkam. Žalovaný preto znovuoťvoril rozkladové konanie, v rámci ktorého plnil povinnosti uložené v rozsudku.

V tomto rozkladovom konaní bola žalobcovi ako účastníkovi konania sprístupnená v dňoch 15.10.2013 – 30.11.2013 k nahliadnutiu aj tzv. „licenčná dokumentácia“, ktorej súčasťou bola i „Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok“. Žalovaný pritom sprístupnenie dokumentácie realizoval v rozsahu vymedzenom v rozsudku Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/124/2010-212. Táto dokumentácia bola sprístupnená v takej podobe, aby nedošlo k ohrozeniu bezpečnosti verejnosti alebo ekologickej či ekonomickej škode a v zmysle § 3 ods. 14 zákona č. 541/2004 Z.z. žalovaný zneprístupnil informácie označené ako citlivé. Napriek tomu, že žalobca mohol do požadovanej dokumentácie nahliadnuť, vyhotoviť si kópie, či odpisy, túto možnosť nevyužil v takom rozsahu, v akom sa takéhoto sprístupnenia dožadoval v súdnom konaní. Žalovaný následne v konaní o zmene stavby pred dokončením vydal rozhodnutie č. 291/2014, ktorým zamietol rozklad podaný žalobcom. Proti tomuto rozhodnutiu mal žalovaný možnosť v zákonnej lehote podať žalobu, čo však nevyužil.

Žalovaný má za to, že žalobcovi umožnil prístup k požadovanej dokumentácii v rozsahu určenom Krajským súdom v Bratislave a tým splnil požiadavku žalobcu, ktorá je predmetom konania. Keďže žalobca túto možnosť nevyužil a rozhodnutie č. 291/2014, ktoré žalovaný vydal nenapadol, je jeho konanie v rozpore s právnym záujmom prezentovaným v tomto konaní. Vzhľadom na uvedené skutočnosti žalovaný navrhol, aby Najvyšší súd SR v zmysle § 104 O.s.p. zastavil konanie vedené pod sp. zn. 3SŽi/22/2014.

V.

Najvyšší súd Slovenskej republiky ako súd odvolací (§ 10 ods. 2 v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p.) preskúmal napadnutý rozsudok krajského súdu, ako aj konanie, ktoré mu predchádzalo v rozsahu dôvodov uvedených v odvolaní (§ 212 ods. 1 O.s.p.) bez nariadenia odvolacieho pojednávania (§ 250ja ods. 2 O.s.p.) a po tom, ako bolo oznámenie o verejnom vyhlásení rozhodnutia zverejnené najmenej 5 dní vopred na úradnej

tabuli súdu a na internetovej stránke najvyššieho súdu www.nsud.sk, rozsudok verejne vyhlásil (§ 156 ods. 1, 3 O.s.p.).

Predmetom odvolacieho konania v prejednávanej veci bol rozsudok krajského súdu, ktorým súd prvého stupňa zrušil napadnuté rozhodnutie žalovaného, ktorým bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie správneho orgánu o nevyhovení žiadosti žalobcu o poskytnutie požadovaných informácií, konkrétne o sprístupnenie dokumentu „Predbežná bezpečnostná správa 3. a 4. bloku JE Mochovce“.

Z obsahu administratívneho spisu senát Najvyššieho súdu Slovenskej republiky zistil, že dňa 03.12.2009 požiadal žalobca o poskytnutie informácií. Požiadal o sprístupnenie dokumentu „Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok“. Uviedol, že investor sa na ňu v procese posudzovania vplyvov činnosti na životné prostredie odvolával, ako na zdroj informácií, ktoré nemusí znova zverejňovať.

Úrad jadrového dozoru SR prvostupňovým rozhodnutím č. 325/2009 zo dňa 14.12.2009 nevyhovel žiadosti žalobcu o poskytnutie informácií z dôvodu, že požadovaný dokument spĺňa kritériá nesprístupnenia informácií podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. Druhostupňovým rozhodnutím Úradu jadrového dozoru SR č. 39/2010 zo dňa 01.02.2010 bolo potvrdené prvostupňové rozhodnutie a zamietnutý rozklad žalobcu. V odôvodnení uviedol, že posudzovanie, hodnotenie, schvaľovanie, vydávanie súhlasu a iné aktivity Úradu jadrového dozoru SR vo vzťahu k dokumentácii predloženej žiadateľom o konkrétny druh rozhodnutia Úradu jadrového dozoru SR je nesporne výkonom štátneho dozoru podľa § 31 ods. 16 zákona č. 541/2004 Z.z., nakoľko uvedené ustanovenie definuje, že „inšpekčná činnosť vykonávaná spôsobom a za podmienok uvedených v odsekoch 1 až 15 a uplatňovanie právomocí úradu uvedených v § 4 ods. 1 písm. a/ až e/, j/, k/ a ods. 2 a 3 je výkonom štátneho dozoru“. Dokumentácia predložená Slovenskými elektrárňami, a.s. do konania o vydanie súhlasu s realizáciou zmien v predbežnej bezpečnostnej správe 3. a 4. blok Elektrárne Mochovce, je informácia týkajúca sa výkonu dozoru orgánom verejnej moci, a teda v plnom rozsahu spĺňa kritériá nesprístupnenia informácie podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z.

Podľa § 11 ods. 1 písm. g/ zákona č. 211/2000 Z.z. povinná osoba obmedzí sprístupnenie informácie alebo informáciu nesprístupní, ak sa týka výkonu kontroly, dohľadu alebo dozoru orgánom verejnej moci podľa osobitných predpisov okrem informácie o rozhodnutí alebo o inom výsledku kontroly, dohľadu alebo dozoru, ak jej sprístupnenie nezakazujú osobitné predpisy.

Podľa § 31 ods. 16 zákona č. 541/2004 Z.z. inšpekčná činnosť vykonávaná spôsobom a za podmienok uvedených v odsekoch 1 až 15 a uplatňovanie právomocí úradu uvedených v § 4 ods. 1 písm. a/ až e/, j/, k/ a ods. 2 a 3 je výkonom štátneho dozoru.

Podľa § 1 zákona č. 205/2004 Z.z. tento zákon upravuje podmienky a postup pri zhromažďovaní, uchovávaní a šírení informácií o životnom prostredí orgánmi verejnej správy a inými právnickými osobami a fyzickými osobami určenými týmto zákonom.

Podľa § 2 ods. 1 písm. a/ zákona č. 205/2004 Z.z. na účely tohto zákona informáciou o životnom prostredí je akákoľvek informácia v písomnej, obrazovej, zvukovej, elektronickej alebo inej materiálnej forme

1. o stave všetkých zložiek životného prostredia, ako sú ovzdušie, voda, pôda, horninové prostredie, významné biotopy prírodného prostredia, ako sú mokrade,orské pobrežné biotopy a ďalšie biotopy voľne žijúcich rastlín a voľne žijúcich živočíchov, ako aj informácie o stave štruktúry krajiny, biologickej diverzity a o geneticky modifikovaných organizmoch,
2. o faktoroch, ako sú látky, energia, hluk, vibrácie, žiarenie, odpady vrátane rádioaktívnych odpadov, emisie a iné uvoľňovanie znečisťujúcich látok do životného prostredia, ktoré znečisťujú, ovplyvňujú alebo by mohli ovplyvniť zložky životného prostredia uvedené v prvom bode,
3. o činnostiach a opatreniach vrátane administratívnych opatrení, predpisoch, politikách, plánoch, programoch a dohodách vo veciach životného prostredia, ktoré ovplyvňujú alebo môžu ovplyvniť zložky alebo faktory uvedené v prvom a druhom bode, ako aj o činnostiach a opatreniach na ochranu týchto zložiek,
4. o správach o aplikácii a plnení podmienok všeobecne záväzných právnych predpisov na úseku starostlivosti o životné prostredie,
5. o analýzach nákladov a prínosov a o ďalších analýzach a podkladoch ekonomického charakteru používaných v rámci opatrení a činností uvedených v treťom bode alebo
6. o stave zdravia a bezpečnosti osôb vrátane prípadnej kontaminácie potravinového reťazca, o fyzikálnych, chemických a biologických faktoroch životného prostredia vo vzťahu k zdraviu ľudí, o kultúrnych lokalitách a sídelných štruktúrach, ak sú alebo môžu byť dotknuté v dôsledku stavu zložiek životného prostredia uvedených v prvom bode alebo cez tieto zložky z hociktorého z dôvodov uvedených v druhom a treťom bode.

Podľa čl. 2 Smernice 2003/4/ES na účely tejto smernice:

1. „Informácie o životnom prostredí“ sú akékoľvek informácie v písomnej, vizuálnej, zvukovej, elektronickej alebo ľubovoľnej inej forme o:
 - a) stave prvkov životného prostredia, ako sú vzduch a atmosféra, voda, pôda, zem, krajina a prírodné prostredie vrátane mokradí, pobreží a morských oblastí, biologická diverzita a jej zložky vrátane geneticky modifikovaných organizmov, a o interakcii medzi týmito prvkami;
 - b) faktoroch, ako sú látky, energia, hluk, žiarenie alebo odpad vrátane rádioaktívneho odpadu, emisie, vypúšťanie alebo iné uvoľňovanie do životného prostredia, ktoré ovplyvňuje alebo môže ovplyvniť prvky životného prostredia uvedené v písmene a);
 - c) opatreniach (vrátane administratívnych), ako sú politiky, legislatíva, plány, programy, environmentálne dohody a činnosti, ktoré ovplyvňujú alebo môžu ovplyvniť prvky a faktory uvedené v písmenách a) a b), ako aj opatrenia alebo činnosti určené na ochranu týchto prvkov;
 - d) správach o implementácii environmentálnej legislatívy;
 - e) nákladových a iných hospodárskych analýzach a predpokladoch využívaných v rámci opatrení a činností uvedených v písmene c) a
 - f) stave zdravia a bezpečnosti ľudí, vrátane prípadnej kontaminácie potravinového reťazca, o podmienkach ľudského života, kultúrnych lokalít a stavbách, pokiaľ majú alebo môžu byť dotknuté prvkami životného prostredia uvedenými v písmene a) alebo prostredníctvom týchto prvkov niektoré z faktorov alebo opatrení uvedených písmenách b) a c).

Podľa čl. 4 ods. 1 Smernica 2003/4/ES členské štáty môžu ustanoviť, aby žiadosť o informácie o životnom prostredí bola zamietnutá, ak:

- a) verejný orgán, ktorému je žiadosť adresovaná, požadované informácie nemá alebo nie sú preň uchovávané. V takom prípade, keď tento verejný orgán vie, že tieto informácie má alebo sú uchovávané pre iný verejný orgán, čo najrýchlejšie postúpi žiadosť tomuto inému orgánu a informuje o tom žiadateľa alebo informuje žiadateľa o verejnom orgáne, ktorému, podľa jeho názoru, možno podať žiadosť o požadované informácie;
- b) žiadosť je zjavne nerozumná;
- c) žiadosť je formulovaná príliš všeobecne, s prihliadnutím na článok 3 ods. 3;
- d) žiadosť sa týka práve dokončovaných materiálov alebo nedokončených dokumentov alebo údajov;
- e) žiadosť sa týka internej korešpondencie, s prihliadnutím na verejný záujem, ktorému uverejnenie slúži.

Ak sa žiadosť zamietne, pretože sa týka práve dokončovaného materiálu, verejný orgán uvedie orgán, ktorý materiál pripravuje, a uvedie predpokladaný čas potrebný na jeho dokončenie.

Podľa čl. 4 ods. 2 Smernice 2003/4/ES členské štáty môžu ustanoviť, že žiadosť o prístup k informáciám o životnom prostredí sa zamietne, ak by ich zverejnenie mohlo nepriaznivo ovplyvniť:

- a) dôvernosť konania verejných orgánov, keď túto dôvernosť ustanovuje zákon;
- b) medzinárodné vzťahy, verejnú bezpečnosť alebo národnú obranu;
- c) prebiehajúce súdne procesy, možnosť každej osoby na spravodlivý súd alebo možnosť verejného orgánu viesť vyšetrovanie trestno-právnej alebo disciplinárnej povahy;
- d) dôvernosť obchodných alebo priemyselných informácií, keď takúto dôvernosť ustanovuje národné právo alebo právo spoločenstva na ochranu oprávneného hospodárskeho záujmu vrátane verejného záujmu na zachovaní utajenia štatistických údajov a daňového tajomstva;
- e) práva duševného vlastníctva;
- f) dôvernosť osobných údajov alebo spisov vzťahujúcich sa na fyzickú osobu, keď táto osoba nesúhlasila so sprístupnením týchto informácií pre verejnosť a keď je takáto dôvernosť ustanovená národným právom alebo právom spoločenstva;
- g) záujmy alebo ochranu ktorejkoľvek osoby, ktorá požadované informácie poskytla dobrovoľne bez toho, aby bola na to zo zákona povinná alebo jej bolo možné na základe zákona túto povinnosť uložiť, ak táto osoba s uverejnením príslušných informácií nesúhlasila;
- h) ochranu životného prostredia, ktorej sa informácie o životnom prostredí týkajú, napríklad miesta výskytu vzácnych druhov.

Dôvody zamietnutia uvedené v odsekoch 1 a 2 sa vykladajú reštriktívnym spôsobom, pričom v každom jednotlivom prípade sa musí zohľadňovať verejný záujem na sprístupnení. V každom jednotlivom prípade sa zvažuje verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie, oproti záujmu, ktorému slúži zamietnutie. Členské štáty, v zmysle odseku 2 písm. a), d), f), g) a h), nesmú umožniť zamietnutie žiadosti, keď sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.

Podľa čl. 4 ods. 4 Smernice 2003/4/ES, keď žiadateľ požiadal o sprístupnenie informácií o životnom prostredí, ktoré majú verejné orgány alebo ktoré sú pre ne uchovávané, sprístupnia sa informácie čiastočne, ak je možné akékoľvek informácie patriace do rozsahu odseku 1 písm. d) a e) alebo odseku 2 oddeliť od zvyšku požadovaných informácií.

Podľa čl. 2 ods. 3 Aarhuského dohovoru „informácia o životnom prostredí“ znamená akúkoľvek informáciu v písomnej, obrazovej, zvukovej, elektronickej alebo inej materiálnej forme

- a) o stave zložiek životného prostredia, ako sú ovzdušie a atmosféra, voda, pôda, krajina, krajinné a prírodné prostredie, biologická rôznorodosť a jej zložky vrátane geneticky modifikovaných organizmov a vzájomných vzťahov týchto zložiek;
- b) o činiteľoch, ako sú látky, energia, hluk a žiarenie, a činnostiach a opatreniach vrátane administratívnych opatrení, dohôd v oblasti životného prostredia, politík, právnych predpisov, plánov a programov, ktoré ovplyvňujú alebo by mohli ovplyvniť zložky životného prostredia v rozsahu písmena a) a analýzy prínosov a nákladov a iných ekonomických analýz a odhadov používaných v rozhodovacom procese o životnom prostredí;
- c) o stave zdravia a bezpečnosti obyvateľstva, podmienkach života obyvateľstva, kultúrnych pamiatkach a sídelných štruktúrach v rozsahu, v akom sú alebo môžu byť ovplyvnené stavom zložiek životného prostredia alebo prostredníctvom týchto zložiek činiteľmi, činnosťami alebo opatreniami uvedenými v písmene b);

Podľa čl. 4 ods. 3 Aarhuského dohovoru žiadosť o informáciu o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak

- a) orgán verejnej moci, ktorému je žiadosť adresovaná, nemá požadovanú informáciu o životnom prostredí;
- b) žiadosť je zjavne nezmyselná alebo je vyjadrená príliš všeobecne alebo
- c) žiadosť sa týka nedokončeného materiálu alebo sa týka vnútornej korešpondencie orgánov verejnej moci, ak je takáto výnimka ustanovená vnútroštátnym právom alebo obvyklým postupom, berúc do úvahy verejný záujem, ktorému zverejnenie slúži.

Podľa čl. 4 ods. 4 Aarhuského dohovoru žiadosť o informáciu o životnom prostredí môže byť zamietnutá, ak by jej zverejnenie nepriaznivo ovplyvnilo

- a) dôvernosť v konaní orgánu verejnej moci, ak je táto dôvernosť upravená vnútroštátnym právom;
- b) medzinárodné vzťahy, obranu štátu alebo bezpečnosť verejnosti;
- c) priebeh súdneho konania, právo každého na spravodlivé súdne konanie alebo možnosť orgánu verejnej moci viesť vyšetrovanie trestnoprávnej alebo disciplinárnej povahy;
- d) dôvernosť obchodnej a priemyselnej informácie, ak je takáto dôvernosť chránená právom, s cieľom chrániť oprávnený ekonomický záujem. Z tohto hľadiska musia byť informácie o emisiách, ktoré sú dôležité z hľadiska ochrany životného prostredia, sprístupnené;
- e) práva duševného vlastníctva;
- f) dôvernosť osobných údajov a/alebo spisov týkajúcich sa fyzickej osoby, ak táto osoba nesúhlasila so sprístupnením tejto informácie pre verejnosť, ak takúto ochranu umožňuje vnútroštátne právo;
- g) záujmy tretej strany, ktorá poskytla žiadanú informáciu bez toho, aby to bola alebo mohla byť jej zákonom ustanovená povinnosť a ak táto strana nesúhlasila so sprístupnením materiálu, alebo
- h) životné prostredie, na ktoré sa informácia vzťahuje, ako napríklad miesta rozmnožovania vzácnych druhov.

Spomenuté dôvody na zamietnutie budú vykladané reštriktívne, berúc do úvahy záujem verejnosti, ktorému zverejnenie slúži, a berúc do úvahy, či požadované informácie súvisia s emisiami do životného prostredia.

Podľa § 219 ods. 1 O.s.p. odvolací súd rozhodnutie potvrdí, ak je vo výroku vecne správne.

Podľa § 219 ods. 2 O.s.p. ak sa odvolací súd v celom rozsahu stotožňuje s odôvodnením napadnutého rozhodnutia, môže sa v odôvodnení obmedziť len na skonštatovanie správnosti dôvodov napadnutého rozhodnutia, prípadne doplniť na zdôraznenie správnosti napadnutého rozhodnutia ďalšie dôvody.

Odvolací súd vyhodnotil rozsah a dôvody odvolania vo vzťahu k napadnutému rozsudku Krajského súdu v Bratislave po tom, ako sa oboznámil s obsahom administratívneho a súdneho spisu a s prihliadnutím na ustanovenie § 219 ods. 2 O.s.p. dospel k záveru, že nezistil dôvod na to, aby sa odchyľil od logických argumentov a relevantných právnych záverov spolu so správnou citáciou dotknutých právnych noriem obsiahnutých v dôvodoch napadnutého rozsudku, ktoré vytvárajú dostatočné východiská pre vyslovenie výroku rozsudku. S týmito sa odvolací súd stotožňuje v celom rozsahu.

Najvyšší súd SR poukazuje na to, že v posudzovanej veci nemožno vylúčiť aplikačnú prednosť ustanovení Aarhuského dohovoru na posudzovaný prípad, keďže Slovenská republika túto prednosť uznala (Aarhuský dohovor bol publikovaný v Zbierke zákonov SR pod č. 43/2006, pričom Národná rada Slovenskej republiky ho v doložke prednosti označila za medzinárodnú zmluvu, ktorá má v zmysle čl. 7 ods. 5 Ústavy SR prednosť pred zákonmi). Aarhuský dohovor zakotvuje v čl. 4 ods. 3 a 4 možnosti zamietnutia prístupu k informáciám, kde po zhodnotení jednotlivých bodov požadovanú informáciu nemožno subsumovať pod žiadnu z uvedených. V závere čl. 4 Aarhuského dohovoru je uvedené, že dôvody pre zamietnutie majú byť vykladané reštriktívne, berúc do úvahy záujem verejnosti, ktorému zverejnenie slúži a berúc do úvahy, či požadované informácie súvisia s emisiami do životného prostredia. V zmysle čl. 2 ods. 3 Aarhuského dohovoru obsahom informácie (sprístupnenia dokumentu Predbežnej bezpečnostnej správy) je práve informácia, ktorá sa týka vplyvu činnosti JE Mochovce na jednotlivé zložky životného prostredia, teda vodu, pôdu, krajinu, krajinné prostredie, energie, emisie, pričom podľa čl. 4 ods. 4 písm. d/ druhá veta Aarhuského dohovoru musia byť informácie o emisiách, ktoré sú dôležité z hľadiska ochrany životného prostredia sprístupnené. Tým, že žalovaný zamietol poskytnutie celej požadovanej informácie, potvrdil aj nesprístupnenie informácií, ktoré súvisia s emisiami. Žalovaný v napadnutých správnych rozhodnutiach neuviedol z akého dôvodu nebola požadovaná informácia poskytnutá ako celok, ani možnosť jej čiastočného sprístupnenia, s ktorým počíta aj Aarhuský dohovor v čl. 5. Je tu zakotvený princíp možnosti utajenia tých konkrétnych informácií, ktorých zverejnenie by mohlo naozaj ohroziť stanovené záujmy, no zostávajúce informácie sa majú zverejniť. Z analýzy Aarhuského dohovoru nevyplýva žiadny dôvod na odmietnutie jednak aplikácie samotného Aarhuského dohovoru a jednak sprístupnenia informácie o životnom prostredí vzťahujúcej sa k Predbežnej bezpečnostnej správe.

Aarhuský dohovor možno aplikovať aj na zákon č. 541/2004 Z.z., keďže samotná definícia pojmu „informácia o životnom prostredí“ bola prebratá z Aarhuského dohovoru a Smernice 2003/4/ES do slovenského právneho poriadku, a preto nie je potrebné skúmať priamy alebo nepriamy účinok Aarhuského dohovoru na tento zákon.

Odvolaací súd poukazuje i na rozhodnutie Európskeho súdu pre ľudské práva (ďalej len „EŠLP“) **vec Guerra a ostatní v. Taliansku zo dňa 19.02.1998**, z ktorého záverov vyplýva, že v danom prípade si verejné orgány nesplnili svoju povinnosť zabezpečiť právo sťažovateľov na rešpektovanie ich súkromného a rodinného života, pretože sťažovateľom neboli poskytnuté nevyhnutné informácie zo strany verejných orgánov, ktoré by im umožnili odhadnúť riziká, ktoré môžu hroziť im a ich rodinám, ak by naďalej žili v oblasti, ktorá sa nachádza v blízkosti chemickej továrne.

Rovnaký záver zaujal EŠLP aj v rozhodnutí **Roche v. Spojené kráľovstvo zo dňa 19.10.2005**, keď konštatoval, že štát má pozitívny záväzok poskytnúť efektívne a dostupné konanie, ktoré by umožňovalo prístup k všetkým relevantným a primeraným informáciám, aby osoba mohla posúdiť akékoľvek riziko, ktorému je vystavená v súvislosti s výkonom určitej činnosti tretej osoby. Žalobca v tejto súvislosti uviedol, že ním požadované informácie obsahujú dôležité fakty týkajúce sa bezpečnosti a ochrany verejnosti, ktoré môžu verejnosti pomôcť lepšie sa rozhodnúť, nakoľko pre ich súkromný život výstavba a prevádzka jadrového zariadenia predstavuje ohrozenie. Požadovaný materiál obsahuje aj informácie o tom, aký môže mať dopad prevádzkovanie tohto typu jadrového zariadenia na ich zdravie a kvalitu života a pomôže im rozhodnúť sa, či zotrvať v mieste svojho doterajšieho bydliska.

Možno poukázať aj na rozhodnutie EŠLP vo veci **Társaság a Szabadságjogokért v. Maďarsko zo dňa 19.04.2009**, v ktorom konštatoval, že verejnosť má právo dostať informácie, ktoré sa týkajú verejného záujmu. EŠLP uviedol, že mimovládna organizácia, ktorá iniciuje verejnú diskusiu o určitom probléme verejného záujmu má právo na prístup k všetkým relevantným informáciám, ktoré sa týkajú danej veci. Orgány verejnej moci nemajú svojím konaním vytvárať administratívne prekážky prístupu k informáciám verejného záujmu a tým neprimerane zasahovať do práva oprávnenej osoby chráneného čl. 10 Európskeho dohovoru o ochrane ľudských práv a základných slobôd.

Nakoľko v preskúmanom prípade ide o výstavbu a prevádzku jadrového zariadenia, ktoré predstavuje potenciálne ohrozenie zdravia a kvality života ľudí, ktorých obydlia sa nachádzajú v blízkosti miesta, kde by malo prísť k jeho vybudovaniu, a preto obyvateľom by mali byť zo strany verejných orgánov poskytnuté informácie o možných rizikách, ktoré by pre ne mohla výstavba jadrového zariadenia znamenať, aby sa mohli rozhodnúť, či zotrávajú v mieste svojho doterajšieho bydliska alebo nie. Táto skutočnosť sa preto týka aj žalobcu (Greenpeace Slovensko) ako nezávislej medzinárodnej organizácie, ktorej cieľom je upozorňovať na problémy životného prostredia a hľadať riešenia na propagovanie otvorenej diskusie o voľbách spoločnosti o životnom prostredí.

Dôvody zamietnutia infožiadosti uvedené v čl. 4 ods. 1, 2 Smernice 2003/4/ES sa majú vykladať reštriktívnym spôsobom. V každom jednotlivom prípade sa musí zohľadňovať verejný záujem na sprístupnení, to znamená, že sa zvažuje verejný záujem, ktorému slúži zverejnenie informácií oproti záujmu, ktorému slúži ich zamietnutie, a preto členské štáty v zmysle čl. 4 ods. 2 Smernice 2003/4/ES písm. a), d), f), g) a h), nesmú umožniť zamietnutie žiadosti, keď sa žiadosť týka informácií o emisiách do životného prostredia.

Smernica 2003/4/ES ani Aarhuský dohovor nezakladajú prístup verejnosti k informáciám o životnom prostredí v neobmedzenom rozsahu. Oba predpisy zakotvujú princíp, podľa ktorého možno utajiť iba konkrétne informácie, ktorých zverejnenie

by naozaj mohlo ohroziť bezpečnosť, pričom zostávajúce informácie sa majú sprístupniť. Tento všeobecne uznávaný princíp bol potvrdený aj v rozsudkoch Súdneho dvora Európskej únie *Hautala v. Council* T-14/98 (1999) ECR II.2489 alebo *JT Corporation v. Commission* T-123/99 (2000) ECR II-3269. V prvom z vyššie uvedených prípadov člen Európskeho parlamentu žiadal od pracovnej skupiny Rady Európskej únie správu týkajúcu sa vývozu konvenčných zbraní, ktorá obsahovala objasnenie kritérií pre ich vývoz. Sprístupnenie správy bolo žiadateľovi odmietnuté, keďže správa obsahovala veľmi citlivé informácie, ktorých odhalenie by ohrozilo verejný záujem, konkrétne verejnú bezpečnosť. Sprístupnenie dokumentu bolo odmietnuté aj z dôvodu ochrany verejných záujmov s ohľadom na medzinárodné vzťahy, keďže Rada Európskej únie tvrdila, že sprístupnenie tohto dokumentu by mohlo poškodiť vzťahy Európskej únie k tretím štátom. S ohľadom na všeobecné princípy demokratickej účasti občanov na správe vecí verejných, princíp proporcionality a pravidlo, podľa ktorého by obmedzenia základných práv a slobôd mali byť vykladané restriktívne, Súdny dvor Európskej únie skonštatoval, že v danom prípade mal byť žiadateľovi umožnený čiastočný prístup k ním požadovaným informáciám.

Žalovaný podal návrh na zastavenie konania z dôvodu, že v rozkladovom konaní bola žalobcovi ako účastníkovi konania sprístupnená v dňoch 15.10.2013 – 30.11.2013 k nahliadnutiu aj tzv. „licenčná dokumentácia“, ktorej súčasťou bola i „Predbežná bezpečnostná správa JE Mochovce 3. a 4. blok“ a žalovaný sprístupnenie dokumentácie realizoval v rozsahu vymedzenom v rozsudku Krajského súdu v Bratislave sp. zn. 3S/124/2010-212. Táto dokumentácia bola sprístupnená v takej podobe, aby nedošlo k ohrozeniu bezpečnosti verejnosti alebo ekologickej či ekonomickej škode a žalovaný znepřístupnil tie informácie, ktoré boli označené ako citlivé. Žalobca však nevyužil svoje právo nahliadnuť do predmetnej dokumentácie v takom rozsahu, v akom sa takéhoto sprístupnenia dožadoval v tomto súdnom konaní. K predmetnému návrhu odvolací súd uvádza, že režim sprístupňovania informácií podľa zákona č. 211/2000 Z.z. sa odlišuje od iných inštitútov. Žalobca neuviedol, že už netrvá na sprístupnení informácie podľa zákona č. 211/2000 Z.z., tak ako o to požiadal v žiadosti zo dňa 03.12.2009, a preto odvolací súd nemohol návrhu žalovaného na zastavenie konania vyhovieť.

Vzhľadom na uvedené, senát najvyššieho súdu rozsudok Krajského súdu v Bratislave č. k. 3S/142/2010-212 zo dňa 14.05.2013 potvrdil podľa § 219 ods. 1 O.s.p. ako vecne správny.

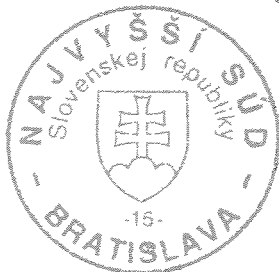
O náhrade trov odvolacieho konania odvolací súd rozhodol podľa § 224 ods. 1 O.s.p. v spojení s § 246c ods. 1 veta prvá O.s.p. a podľa § 250k ods. 1 O.s.p., tak ako je uvedené vo výroku tohto rozhodnutia, keďže žalobca si v konaní trovy odvolacieho konania nevyčísľil.

Toto rozhodnutie prijal Najvyšší súd Slovenskej republiky v senáte pomerom hlasov 3:0 (§ 3 ods. 9 zákona č. 757/2004 Z.z. o súdoch a o zmene a doplnení niektorých zákonov).

Poučenie: Proti tomuto rozsudku opravný prostriedok **nie** je prípustný.

V Bratislave dňa 9. júna 2015

Za správnosť vyhotovenia: *Čičá*
Emília Čičková

JUDr. Jozef MILUČKÝ, v.r.
predseda senátu

